

در پارلمان چه میگذرد

پس از آنکه مقامات نظامی و امنیتی افغان در تامین امنیت رئیس جمهور و مقامات بلند رتبه داخلی و مهمانان خارجی شان در مراسم بزرگداشت و تجلیل از سیاهروز هشتم ثور ناکام شدند و رئیس جمهور، وزیر دفاع، وزیر داخله، لوی درستی و مارشال و جنرال و سترجنرال و ژاندار و خورده و عسکر و پولیس و نیروهای امنیتی و قومندانان جهادی و رهبران شان با شنیدن آواز چند گلوله با سرعت برق از محل واقعه فرار کردند، وکلای پارلمان تصمیم به استیضاح وزرای دفاع و داخله و نیز رئیس امنیت ملی گرفته و آنان را به پارلمان فرا خواندند. جریان استیضاح مقامات مسوول نامبرده به روز سه شنبه دهم ثور بصورت مستقیم از تلویزیون ملی پخش گردید و هموطنان ما در سرتاسر دنیا جریان را مشاهده کردند.

سه مقام بلند پایه کشور در یک قضیه ملی و امنیتی در ظرف کمتر از چهار ساعت استیضاح میشوند، وکلای حاضر در پارلمان سوالات شانرا مطرح میکنند، وزرای دفاع و داخله و رئیس امنیت ملی کشور در مورد کارروائی های شان به مردم معلومات میدهند و در پایان وزرای مذکور و رئیس امنیت ملی به سوالات نمایندگان پاسخ میدهند....

در جریان همین استیضاح و سوال و جواب و گفتگو و داد و فریادها و اعتراضها، رئیس پارلمان مرتب تکرار میکند که نمایندگان باید عجله نمایند چون وکلا باید ساعت یک و سی دقیقه بعد از ظهر در مراسم فاتحه فضل الرحمان حکمی نماینده پکتیا که در این حمله کشته شد، اشتراک نمایند. سوال اینجاست که اگر این استیضاح فرمایشی و نمایشی نبود، چه لازم بود که در همان تاریخ دهم یعنی روز فاتحه صورت گیرد. آیا امکان نداشت که فردای روز فاتحه یعنی به تاریخ یازدهم ثور صورت می گرفت؟

این استیضاح زمانی صورت میگیرد که بیشتر از هفتاد نفر از نمایندگان پارلمان غایب بوده و هنگام رای گیری حاضر نیستند. از جانب دیگر بر اساس آیین نامه داخلی (شرح وظایف) پارلمان افغانستان، استیضاح در صورتی مورد تصویب قرار میگیرد که پنجاه درصد + یک، از تعداد کل نمایندگان **حاضر و غایب**، به شخص یا اشخاص مورد نظر رای عدم اعتماد بدهند.

در اینجا پای قانون مثل همیشه می لنگد و آنانیکه در طرح و تصویب این قانون دست بالا داشته اند برای خویش به اصطلاح (راه گنجشکی) گذاشته اند تا در همچو مواردی از آن برفع خویش سود برند. عقل قاصر بنده در این مورد قد نمی دهد، چگونه نمایندگانی که در مجلس حضور ندارند و غایب اند، میتوانند رای بدهند؟ نمایندگانی که در تالار حضور ندارند، سوالات شانرا از مقامات مسوول که مورد استیضاح قرار گرفته اند، مطرح نکرده و به دلائل پیشکش شده آنان گوش نداده اند، چگونه میتوانند قضاوت نمایند و بکدام عقل و منطق میتوانند رای بدهند؟ اگر این کار امکان پذیر است و پارلمان افغانستان کار ناشد را شد ساخته است، آیا رای وکلای غایب، رای مثبت شمرده میشود یا منفی و یا باطل؟

به نظر این کمترین زمانیکه نصاب پارلمان تکمیل نیست و تعدادی از نمایندگان پارلمان در حساس ترین و مهم ترین و سرنوشت سازترین لحظات پارلمان حضور ندارند و وکلای غایب کوچکترین مسوولیت درقبال سرنوشت کشور و مردم خود احساس نمی کنند، پس در همچو اوضاع و احوالی بهتر خواهد بود تا فارمول (پنجاه در صد + یک) از تعداد کل نمایندگان **حاضر و غایب** را به فارمول (پنجاه در صد + یک) از تعداد کل نمایندگان حاضر در تالار (و نه غایب) تعدیل نمود.

در آنصورت از یکصد و هفتاد و پنج نفر نمایندگان حاضر در مجلس، (پنجاه در صد + یک) برابر میشود به (هشتاد و هفت + یک)، یعنی هشتاد و هشت. این بدان معنی تواند بود که اگر هشتاد و هشت نفر از وکلای حاضر در مجلس به یکی از مقامات رای عدم اعتماد میدادند، مقام مذکور بدون هیچ حرف و سخنی سلب صلاحیت می شد. در حالیکه جنرال عبدالرحیم وردک وزیر دفاع افغانستان یکصد و ده (۱۱۰) رای عدم اعتماد گرفتند و سصت (۶۰) رای اعتماد و پنج (۵) رای هم باطل اعلان شد. به همین گونه بود رای ضرار احمد مقبل وزیر داخله افغانستان درست مانند وزیر صاحب دفاع، (۱۱۰) رای عدم اعتماد، (۶۰) رای اعتماد و (۵) رای هم باطل بود. امرالله صالح وضع بهتری داشت یعنی صرف (۱۰۰) رای عدم اعتماد گرفتند.

در ختم استيضاح و قبل از رای گیری ، رئیس پارلمان از نمایندگان حاضر در مجلس میخواید بصورت علنی نظر شانرا در مورد اینکه آیا دلائل مقامات مسوول برای شان قناعت بخش بوده است یاخیر ابراز دارند و بعد از آنکه وکلا کارت های سرخ و سبز شانرا بلند میکنند ، رئیس پارلمان اعلان میکند که اکثریت قاطع وکیل صاحبان دلائل ارائه شده از سوی مقامات مسوول را قناعت بخش نمی دانند. اما جای تعجب اینجاست که همین اکثریت قاطع زمانیکه باید بصورت علنی رای خویش را ابراز می داشتند ، به دادن رای بصورت غیر علنی پافشاری کردند. اینکه در پس پرده چه میگذشت و چه داد و معامله ای صورت میگرفت از جریان رای دهی وکلا بخوبی نمایان بود. درست زمانیکه وکلا جهت رای دهی بسوی صندوق های رای می رفتند ، تلفون های جیبی (موبایل) وکلا شروع به فعالیت کردند. تعدادی بیشماری از وکلا از آغاز تا انجام رای دهی مشغول صحبت در تلفون های شان بودند و این جریان بدون وقفه تا ختم رای دهی در جریان بود و یکی دوباری هم وکلا تلفون های خود را به رئیس پارلمان رسانیده و کوشی را به آقای قانونی دادند تا صحبت نماید.حتی تلفون یکی از نمایندگان زن که در جریان رای دهی بصورت خصوصی با آقای قانونی مشغول صحبت بود، سه بار بصورت متواتر بصدا درآمد و هر سه بار با اشخاص طرف مقابل مشغول صحبت گردیده و بلاخره مجبور شد تا بگوشه ای نسبتاً خلوتی رفته و به صحبت اش ادامه دهد. تعداد زیادی از وکلا از این رای دهی راضی نبوده و در مورد اعتراض کردند ، ولی گوش شنوائی نبود. درجریان رای دهی زنی که معلوم میشد وکیل است و در تمام جریان استيضاح حضور نداشت در حالیکه به مشکل راه میرفت و معلوم می شد از بستر مریضی برخوردار است به کمک یک خانم دیگر وارد تالار میشود ، رای خود را به صندوق های رای گیری انداخته و همانگونه لنگ لنگان تالار را ترک میکند. تلفون ها همچنان بدون وقفه زنگ می زنند ، حرفهائی رد ویدل میشوند و رای هائی باطل میگرددند. بعضی از وکیل صاحبان یا از عجله بسیار یا سنجیده شده و یا هم از سر نا فهمی رای شانرا در صندوق های غلط انداخته اند. عده ای هم بعد از صحبت های تلفونی رای خود را باطل کرده و در صندوق انداخته اند. تنها وکیل ایکه رای عدم اعنمادخود را مردانه وار وبا جرئت تمام در مقابل کمره فلم برداری خبرنگار تلویزیون ملی به نمایش میگذارد ، جناب داکتر صاحب بشر دوست وکیل منتخب مردم کابل است.

و اما اندکی هم در مورد مقامات مورد استيضاح قرار گرفته ، یعنی وزیر دفاع ، وزیر داخله و رئیس امنیت ملی. آقای عبدالرحیم وردک ، وزیر دفاع افغانستان در مورد کمربند های امنیتی شهر کابل و آخرین کمربند امنیتی که منطقه مسجد عیدگاه است معلومات کافی ارائه داشتند ولی در مورد اینکه چگونه این کمربند های امنیتی شکسته شده و در آنها رخنه نموده اند و نیز اینکه با وجود تمام ترتیبات امنیتی و با وجود کنترل چندین بار کمربند ها و بخصوص منطقه مسجد عید گاه در روز های شش و هفت و هشت ثور و باوجو آنکه از سه ماه قبل تمام جاده ها و راه های رفت و آمد و دکان ها و منازل مردم و هتل ها همه و همه سخت تحت نظر بوده و بار بار تلاشی شده اند و با وجود آنکه منطقه مورد نظر از سه هفته قبل در محاصره پولیس و اردوی ملی و نیروهای امنیت ملی بود، باز هم مخالفین مسلح با تفنگ های خودکار و راکت انداز و خمپاره و افراد انتحاری خود را در محل مورد نظر میرسانند و عملیات خود را موفقانه انجام میدهند ، دلائل قناعت بخشی ارائه کرده نتوانستند . ایشان فوق العاده عصبانی بودند و در هنگام پاسخ به سوالات وکلا کنترل خویش را از دست دادند. ایشان فرمودند امروز کسانی ما را توهین میکنند که دیروز وطن را فروخته بودند و..... (به گمان اغلب مخاطب ایشان نورالحق علومی) بود. بار دیگر به جواب و اعتراض یک وکیل دیگر فرمودند که چون زمین های قرغه را برای آن وکیل نداده و واسطه شانرا قبول نکرده است ، امروز ایشان را به بی کفایتی متهم میکند و.....

جناب ضرار احمد مقبل وزیر داخله افغانستان هیچ حرفی برای گفتن نداشت و به هیچ سوالی پاسخ نداد ، تو گوئی از عاقبت کار قبلا اطلاع داشت و پیش از پیش برایش اطمینان داده بودند که به اصطلاح آب از آب تکان نمی خورد و این صرف یک نمایش بوده و خاک در چشم ملت پاشیدن است.

و اما رئیس امنیت ملی افغانستان جناب امرالله صالح با بسیار خونسردی و اعتماد بنفس صحبت کرده و بسار هم مسولانه به قضایا برخورد نموده و در حالیکه به ناکامی ریاست امنیت ملی اعتراف میکرد از مردم و از وکلا معذرت خواست. وی در حالیکه از منافع ملی افغانستان دفاع میکرد حاضر نبود تا اسناد داشته و راپور های استخباراتی را در مقابل کمره های تلویزیون و خبرنگاران حاضر در مجلس افشا نماید، که البته از احساس مسولیت شان در قبال منافع ملی کشور سرچشمه میگرفت و حق هم داشتند تا از افشای آن خودداری نمایند.

بر میگرددیم به این مطلب که آیا بهتر نبود استيضاح افراد متذکره بعد از بررسی قضیه صورت میگرفت تا مقامات مسوول حرفی برای گفتن میداشتند و وکیل صاحبان هم فرصت کافی. اما قرار معلوم این استيضاح درست زمانی باید صورت میگرفت که رئیس جمهور در داخل کشور نمی بود. این چگونه امکان پذیر خواهد بود که از افراد متذکره سلب صلاحیت شوند ، در حالیکه رئیس جمهور قبلا هر سه نفر را اعضای کمیسیون تحقیق تعیین نموده و ریاست

کمیسیون را هم به وزیر دفاع سپرده است . اگر وزرای دفاع و داخله و رئیس امنیت ملی سلب صلاحیت می شدند، در آنصورت هیچ گونه صلاحیت اجرایی نمی داشتند و وزارت خانه های دفاع و داخله و نیز ریاست امنیت ملی ملزم به همکاری با آنها نمی گردید و یا لاقلاً ریاست امنیت ملی این صلاحیت را نمی داشت تا اسناد و راپور های استخباراتی کشور را در اختیار افراد غیر مسوول می گذاشت. پس نتیجه این میشود که این کمیدی از قبل برنامه ریزی شده و سناریوی آن در قصر ریاست جمهوری نوشته و به دسترس مجریان گذاشته شده بود. تعدادی از نمایندگان در آخرین دقائق شمارش آرا به اصل موضوع پی برده و شدیداً اعتراض کردند و تعدادی هم برسم اعتراض تالار را ترک کرده و این رای گیری را خلاف قانون دانستند. چگونه امکان دارد که اکثریت قاطع وکلا (نظر به اعلان رئیس پارلمان که فلم آن موجود است) دلایل مقامات استیضاح شده را قناعت بخش ندانند ، ولی در رای گیری ، رای اعتماد بدهند ؟ از جانب دیگر در همچو مواردی نظر به قانون پارلمان ، رای گیری باید علنی صورت بگیرد ، که این قانون هم زیرپا گذاشته شده است .